

Rapport

Datum: 28 juni 2006

Rapportnummer: 2006/235

Klacht

Verzoekster klaagt erover dat ambtenaren van het regionale politiekorps Haaglanden haar op 22 juni 2004 hebben bekeurd voor het laten loslopen van een hond op het strand, terwijl andere personen die op 27 juni 2004 dezelfde overtreding begingen niet werden bekeurd.

Verder klaagt verzoekster erover dat de korpschef van het regionale politiekorps Haaglanden haar klacht van 5 september 2005 over het voorgaande niet in behandeling heeft genomen omdat het voorval meer dan een jaar geleden had plaatsgevonden, terwijl de rechter zich pas in augustus 2005 heeft uitgesproken over de bekeuring.

Beoordeling

Algemeen

1. Ambtenaren van het regionale politiekorps Haaglanden bekeurden verzoekster op 22 juni 2004 voor het laten loslopen van een hond op het strand in Den Haag/Scheveningen.
2. Verzoekster liet de zaak voorkomen bij de kantonrechter. De kantonrechter te Den Haag veroordeelde haar op 18 augustus 2005 tot betaling van een geldboete.
3. Bij brief van 5 september 2005 diende verzoekster een klacht in bij de beheerder van het regionale politiekorps Haaglanden. Zij klaagde erover dat zij op 22 juni 2004 was bekeurd voor het laten loslopen van een hond, terwijl een groot aantal mensen die hun honden op hetzelfde strand liet loslopen op 27 juni 2004, niet werd bekeurd maar slechts een waarschuwing kreeg.

De politieambtenaren die haar op 22 juni 2004 hadden bekeurd, hadden daarbij meegedeeld dat de controle op loslopende honden zou worden aangescherpt en dat de wet op dit punt strakker zou worden nageleefd. Toen verzoekster op 27 juni 2004 de op dat moment op het strand aanwezige politieambtenaren aansprak op het feit dat de andere mensen niet werden bekeurd, werd haar door één van de ambtenaren agressief te kennen gegeven dat hij zelf wel zou bepalen wie hij wel en wie hij niet bekeurde, aldus verzoekster. Zij gaf aan dat zij voor handhaving van de wet was, maar dat handhaving van de wet niet afhankelijk hoorde te zijn van de willekeur van de agenten. Voorts gaf verzoekster aan dat zij niet van plan was om de bekeuring te betalen en een officiële klacht zou indienen tegen de politieambtenaar die haar op 27 juni 2004 te woord had gestaan.

4. De korpschef van het regionale politiekorps Haaglanden liet verzoekster bij brief van 5 september 2005 weten dat hij op grond van artikel 9:8, eerste lid onder b., van de Algemene wet bestuursrecht (Awb: zie Achtergrond) had besloten om de klacht niet in behandeling te nemen aangezien verzoekster klaagde over een gedraging die meer dan

een jaar geleden had plaatsgevonden.

I. Ten aanzien van het bekeuren

Bevindingen

1. Verzoekster klaagt erover dat ambtenaren van het regionale politiekorps Haaglanden haar op 22 juni 2004 hebben bekeurd voor het laten loslopen van een hond op het strand, terwijl andere personen die op 27 juni 2004 dezelfde overtreding begingen niet werden bekeurd.

2. De korpsbeheerder acht de klacht niet gegrond. Hij deelde daarbij mee dat op de boulevard en het strand in Scheveningen sinds enige jaren een strikt handhavingsbeleid geldt op grond waarvan door politieambtenaren wordt gehandeld. Verzoekster klaagt erover dat zij afhankelijk was van willekeur van betrokken politieagenten. Zij kreeg immers een bekeuring, terwijl andere vermeende overtreders vrijuit gingen.

De bij het incident van 27 juni 2004 betrokken politieambtenaar B. had de eigenaar van de hond niet bekeurd daar deze zich bevond op het grensgebied waar honden wel worden toegestaan. De eigenaar van de hond werd wel door de betrokken politieambtenaar gewaarschuwd. De politieambtenaar maakte gebruik van zijn discretionaire bevoegdheid en had de eigenaar van de hond niet geverbaliseerd, aldus de korpsbeheerder.

3. Betrokken ambtenaar B. liet telefonisch aan een medewerker van het Bureau Nationale ombudsman weten dat hij op 27 juni 2004 mensen op een grensgebied had aangesproken op hun loslopende honden. Hierop waren de mensen aan de juiste kant van het grensgebied gaan lopen. Hij had hiermee gebruik gemaakt van zijn discretionaire bevoegdheid, aldus B.

4. Verzoekster liet in haar reactie weten dat zij geen genoegen kon nemen met het oordeel van de korpsbeheerder. Het kon volgens haar toch niet zo zijn dat je als burger in Nederland onderworpen wordt aan de willekeur die agenten ten toon spreiden onder het mom van hun discretionaire bevoegdheid. De genoemde hondenbezitters bevonden zich niet in een grensgebied, maar ruim daarbuiten. Verzoekster had deze hondenbezitters zelfs nog gesproken en deze hadden zich rot gelachen om het optreden van genoemde agenten, aldus verzoekster.

5. De korpsbeheerder berichtte hierop dat politieambtenaar B. had verklaard dat vanaf het duinpad een pad loopt in de richting van het strand. Dit is het verlengde van de Duivelandsestraat. Gezien vanaf dit pad is het aan de linkerzijde toegestaan om honden te laten loslopen. Dit uitrenggebied loopt van de Duivelandsestraat tot aan de Fuutlaan en is in de zomermaanden aangegeven met grote borden welke duidelijk zichtbaar staan geplaatst op het strand. Het verbod geldt voor de rechterzijde, richting Scheveningen.

De eigenaar van de hond bevond zich op 27 juni 2004 direct aan de rechterzijde van de strandafgang Duivelandsestraat, op het grensgebied waar honden wel worden toegestaan, aldus de korpsbeheerder.

Beoordeling

6. Allereerst moet worden opgemerkt dat verzoekster door de rechter is veroordeeld tot betaling van een boete. Omdat de Nationale ombudsman de rechtsgronden waarop een rechterlijke uitspraak berust in acht neemt, betwist hij de juistheid van de bekeuring die aan verzoekster is opgelegd, niet. Het onderzoek van de Nationale ombudsman heeft zich gericht op het al dan niet terecht bekeuren van andere personen op 27 juni 2004.

7. Vast staat dat verzoekster zich op 22 juni 2004 met haar hond bevond op een plaats waar het was verboden om honden te laten loslopen. Tijdens het onderzoek is niet vast komen te staan waar de andere personen zich op 27 juni 2004 bevonden: in het grensgebied of in de zone waar het was verboden om honden te laten loslopen. De verklaring van verzoekster en die van ambtenaar B. zijn immers tegenstrijdig op dat punt en er is geen aanleiding om aan de ene verklaring meer waarde te hechten dan aan de andere. De Nationale ombudsman ziet zich derhalve genoodzaakt zich van een oordeel te onthouden. Niettemin merkt de Nationale ombudsman op dat indien de andere personen op 27 juni 2004 zich, zoals verzoekster stelt, evenals verzoekster met hun loslopende honden bevonden in een zone waar dat niet was toegestaan, de politie niet had kunnen volstaan met het geven van een waarschuwing gelet op het aangekondigde strakke handhavingsbeleid terzake. Er zou dan sprake zijn geweest van handelen in strijd met het gelijkheidsbeginsel omdat de politie burgers, die bij gelijke omstandigheden dezelfde overtreding begaan, in beginsel op dezelfde wijze dient te behandelen. Indien die andere personen met hun loslopende honden echter in het grensgebied liepen, zoals politieambtenaar B. stelt, was er geen sprake geweest van schending van het gelijkheidsbeginsel door ze niet te bekeuren. Overigens mag in dat geval van de politie worden verwacht dat zij desgevraagd uitlegt waarom in het ene geval wel en in het andere geval niet verbaliserend wordt opgetreden.

De Nationale ombudsman onthoudt zich van een oordeel.

II. Ten aanzien van de klachtbehandeling

Bevindingen

1. Verder klaagt verzoekster erover dat de korpschef van het regionale politiekorps Haaglanden haar klacht van 5 september 2005 over het voorgaande niet in behandeling heeft genomen omdat het voorval meer dan een jaar geleden had plaatsgevonden, terwijl de rechter zich pas in augustus 2005 heeft uitgesproken over de bekeuring.

2. De korpsbeheerder acht de klacht niet gegrond. Hij deelde mee dat de klacht op 5 september 2005 was ontvangen door de politie Haaglanden. De klacht had betrekking op een gedraging op 22 juni 2004. Conform artikel 9:8, eerste lid, onder b., van de Awb hoeft een klacht niet in behandeling te worden genomen wanneer de gedraging meer dan een jaar voor indiening van de klacht heeft plaatsgevonden, aldus de korpsbeheerder.

Verzoekster had kort na het voorval geen klacht ingediend, maar pas nadat de zaak op 18 augustus 2005 door de rechtbank was beoordeeld. De korpsbeheerder is dan ook van mening dat op de politie Haaglanden niet de verplichting rust om de klacht in behandeling te nemen.

Beoordeling

3. Het beginsel van fair play houdt voor bestuursorganen in dat zij burgers de mogelijkheid geven hun procedurele kansen te benutten. Dit beginsel brengt met zich mee dat een bestuursorgaan binnengekomen klachten volgens de bepalingen van hoofdstuk 9 Awb dient te behandelen. In artikel 9:8, eerste lid, Awb wordt aangegeven wanneer een bestuursorgaan niet verplicht is de klacht behandeling te nemen.

Onder onderdeel b. van dit lid wordt aangegeven dat een bestuursorgaan niet verplicht is de klacht te behandelen indien zij betrekking heeft op een gedraging die langer dan een jaar voor indiening van de klacht heeft plaatsgevonden (zie Achtergrond).

Onder onderdeel f. van het eerste lid is bepaald dat er geen klachtbehandeling hoeft plaats te vinden zolang er terzake een strafrechtelijke procedure aanhangig is (zie Achtergrond).

4. De korpsbeheerder heeft zich beroepen op de in artikel 9:8, eerste lid Awb onder b. aangegeven jaartermijn om de klacht buiten behandeling te laten. In haar brief van 5 september 2005 deelde verzoekster de politie mee dat zij niet van plan was de bekeuring te betalen vanwege willekeur, en dat zij een officiële klacht indiende tegen de politieambtenaar die haar op 27 juni 2004 te woord stond.

5. De Nationale ombudsman vindt de handelwijze van de korpsbeheerder niet terecht. Had verzoekster zich immers met haar klacht tot de korpsbeheerder gewend terwijl de rechter zich nog niet had uitgesproken over de bekeuring, dan had de korpsbeheerder zich kunnen beroepen op artikel 9:8 eerste lid Awb, onder f. om de klachtbehandeling op te schorten, in ieder geval totdat de uitspraak van de rechter definitief was geworden. Nu verzoekster na de uitspraak van de rechter niet heeft getalmd met het indienen van een klacht bij de korpsbeheerder, had de korpsbeheerder de klacht op dat moment in behandeling moeten nemen. Door dit na te laten heeft hij gehandeld in strijd met het vereiste van fair play.

De onderzochte gedraging is niet behoorlijk.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van het regionale politiekorps Haaglanden, is gegrond ten aanzien van de klachtbehandeling, wegens schending van het beginsel van fair play.

De Nationale ombudsman onthoudt zich van een oordeel ten aanzien van het niet bekeuren van andere personen.

Onderzoek

Op 3 oktober 2005 ontving de Nationale ombudsman een verzoekschrift van mevrouw G. te Den Haag, met een klacht over een gedraging van het regionale politiekorps Haaglanden. Naar deze gedraging, die wordt aangemerkt als een gedraging van de beheerder van het regionale politiekorps Haaglanden (de burgemeester van Den Haag), werd een onderzoek ingesteld.

In het kader van het onderzoek werd de korpsbeheerder verzocht op de klacht te reageren en een afschrift toe te sturen van de stukken die op de klacht betrekking hebben. Daarnaast werd aan twee ambtenaren de gelegenheid geboden om commentaar op de klacht te geven. Eén ambtenaar maakte van deze gelegenheid gebruik. In verband met zijn verantwoordelijkheid voor strafrechtelijk politieoptreden werd ook de hoofdofficier van justitie over de klacht geïnformeerd en in de gelegenheid gesteld zijn zienswijze kenbaar te maken, voor zover daarvoor naar zijn oordeel reden was. De genoemde officier maakte van deze gelegenheid geen gebruik. Tijdens het onderzoek kregen de korpsbeheerder en verzoekster de gelegenheid op de door ieder van hen verstrekte inlichtingen te reageren. Tevens werd aan de korpsbeheerder een aantal specifieke vragen gesteld.

Het resultaat van het onderzoek werd als verslag van bevindingen gestuurd aan betrokkenen. De reactie van verzoekster gaf geen aanleiding om het verslag te wijzigen of aan te vullen. De betrokken ambtenaar deelde mee zich met de inhoud van het verslag te kunnen verenigen. De korpsbeheerder gaf binnen de gestelde termijn geen reactie.

INFORMATIEOVERZICHT

De bevindingen van het onderzoek zijn gebaseerd op de volgende informatie:

Het verzoekschrift van verzoekster van 23 september 2005 met bijlagen.

Het telefoongesprek op 13 december 2005 met betrokken ambtenaar B.

Het standpunt van de korpsbeheerder van 20 december 2005 met bijlagen.

De reactie van verzoekster van 8 januari 2006.

De reactie van de korpsbeheerder van 23 maart 2006 met bijlagen.

Bevindingen

Zie onder BEOORDELING.

Achtergrond

Algemene wet bestuursrecht

Artikel 9:8, eerste lid

"Het bestuursorgaan is niet verplicht de klacht te behandelen indien zij betrekking heeft op een gedraging:

(...)

b. die langer dan een jaar voor indiening van de klacht heeft plaatsgevonden;

(...)

f. zolang ter zake daarvan een opsporingsonderzoek op bevel van de officier van justitie of een vervolging gaande is, dan wel indien de gedraging deel uitmaakt van de opsporing of vervolging van een strafbaar feit en ter zake van dat feit een opsporingsonderzoek op bevel van de officier van justitie of een vervolging gaande is."